

KÖZÉPFOKÚ FELVÉTELI ELJÁRÁS

A Pápai Református Kollégium Gimnáziuma, Művészeti Szakgimnáziuma és Diákotthona szóbeli felvételi vizsgája

Minden hozzánk jelentkező diákot, aki megírta a központi felvételi írásbeli vizsgát a szüleivel/gonviselőivel együtt előre egyeztetett időpontban szóbeli felvételi vizsgára és beszélgetésre hívunk. A szakgimnáziumi képzésre jelentkezőknek is kell szóbeli felvételi vizsgát tenni, gyakorlati, alkalmassági vizsgájukat ugyanarra a napra szervezzük meg.

A szóbeli felvétellel a jelentkező diák kompetenciáit szeretnénk fölmérni, a beszélgetés célja pedig a motivációjának és a személyiségének megismerése, továbbá tájékozódás a család értékrendbeli elköteleződéséről, intézményünk keresztyén nevelési gyakorlatának elfogadásáról.

A felvételi beszélgetés részeként a diákok az előre megadott bibliai történetek közül egy ószövetségi és egy újszövetségi történetet húznak ki, majd ismertetik azok tartalmát.

(A megadott történetek az általános iskola hit-és erkölcstan anyagának részei, de a mellékelt bibliai részek segítségével azok is fel tudnak készülni, akik nem jártak hittanórára.)

A két bibliai történet ismertetésére 8-8 pontot lehet kapni.

4 pontot ér a lelkeszi ajánlás és az egyházi elköteleződés.

Így a maximális pontszám: 20 pont

6. osztályos diákok szóbeli felvételijének anyaga

Ószövetség:

1. A teremtés története I. Mózes 1, 2: 1-4 (Teremtés könyve 1,2: 1-4)
2. Dániel és három társa - Dániel könyve 3,1-27

Újszövetség:

1. Jézus születésének története - Lukács evangélium 2: 1-39.,

2. Az irgalmas samaritanus története - Lukács evangéliuma 10:25-37

8. osztályos diákok szóbeli felvételijének anyaga

Ószövetség:

1. A teremtés története - I. Mózes 1, 2:1-4 (Teremtés könyve 1,2: 1-4)
2. A bűneset története - I. Mózes 3. (Teremtés könyve 3.)
3. Dániel és három társa - Dániel próféta könyve 3,1-27

Újszövetség:

1. Jézus születésének története - Lukács evangéliuma 2: 1-20, Máté 2.
2. Jézus megkísértése - Lukács evangéliuma 4: 1-13
3. Az irgalmas samaritanus története - Lukács evangéliuma 10:25-37

A teremtés története I. Mózes 1, 2: 1-4 (Teremtés könyve 1,2) 6. és 8. osztály

Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.

Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. Láttá Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől. És elnevezte Isten a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának nevezte el. Így lett este, és lett reggel: első nap.

Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket! Megalkotta tehát Isten a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. És úgy történt. Azután elnevezte Isten a boltozatot égnek. Így lett este, és lett reggel: második nap.

Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a szárazföld! És úgy történt. Azután elnevezte Isten a szárazföldet földnek, az összegyűlt vizeket pedig tengernek nevezte el. És látta Isten, hogy ez jó.

Azután ezt mondta Isten: Növesszen a föld növényeket: füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcsfákat, amelyek gyümölcsöt teremnek, és majd abban magvuk lesz a földön. És úgy történt. Hajtott tehát a föld növényeket: különféle füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcstermő fákat, amelyeknek magvuk van. És látta Isten, hogy ez jó. Így lett este, és lett reggel: harmadik nap.

Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és jelezzék az ünnepeket, a napokat és az esztendőket, és legyenek világító testekként az égbolton, hogy világítsanak a földre! És úgy történt. Megalkotta Isten a két nagy világító testet – a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjszaka – és a csillagokat. Az égboltra helyezte őket Isten, hogy világítsanak a földre, és uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és válasszák el a világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy ez jó. Így lett este, és lett reggel: negyedik nap.

Azután ezt mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és repdessenek madarak a föld felett, az égbolt alatt! És megteremtette Isten a nagy víziállatokat, a vizekben nyüzsgő különféle úszó élőlényeket és a különféle madarakat. És látta Isten, hogy ez jó. Azután megáldotta őket Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok és töltsétek be a tenger vizét; a madarak is sokasodjanak a földön! Így lett este, és lett reggel: ötödik nap.

Azután ezt mondta Isten: Hozzon elő a föld különféle élőlényeket: különféle jószágokat, csúszómászókat és vadállatokat! És úgy történt. Megalkotta Isten a különféle vadállatokat, a különféle jószágokat és a különféle csúszómászókat. És látta Isten, hogy ez jó.

Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jószágokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik. Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. Azután megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok,

sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen! Majd ezt mondta Isten: Nektek adok minden maghozó növényt az egész föld színén, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: legyen mindez a ti eledeletek! Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászonak pedig, amelyben élet van, eledelül adok minden zöld növényt. És úgy történt. És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap.

Így készült el az ég és a föld és azok minden serege. A hetedik napra elkészült Isten a maga alkotó munkájával, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremő és alkotó munkája után. Ez az ég és a föld teremőének története.

Dániel és három társa - Dániel próféta könyve 3,1-27 6. és 8. osztály

Babilónia királya, Nebukadneccar egyszer építtetett egy hatalmas bálványszobrot tiszta aranyból. Hatalmas volt, kb. 26,7 méter magas. Az avatására mindenkit meghívott a király. A sok magas rangú tisztviselő nem is mert ellentmondani neki. Pedig nem csak egy egyszerű ünnepségről volt szó. Az ünnepen istenként kellett imádni a szobrot. Meg is adták a módját rendesen! Hírnök adta tudtul a tömegnek a király parancsát:

– Amint meghalljátok a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, boruljatok le, és hódoljatok az aranszobor előtt, amelyet Nebukadneccar király felállíttatott!

Ha pedig valaki nem borul le, és nem hódol előtte, azt azon nyomban bedobják az izzó tüzes kemencébe!

Majd megszólaltak a kürtök, sípok, dudák és citerák. És persze leborult mindenki a bálványszobor előtt, amit Nebukadneccar király emeltetett. Mindenki, kivéve

három zsidó fiatalember, akiknek a szíve mélyén megszólalt Isten legelső parancsolata: „Ne legyen más istened rajtam kívül!” És ők nem tehettek mást, fontosabb volt, hogy Istennek engedelmeskedjenek, minthogy eleget tegyenek a király parancsának. Ők voltak Dániel barátai: Sadrak, Mésak és Abéd-Negó.

Persze voltak, akik azonnal beárulták őket. A király szörnyű haragra gerjedt, és megparancsolta, hogy vezessék elő a három fiataalt.

– Igaz-e, hogy ti nem tisztelitek isteneimet, és nem hódoltok az aranyszobor előtt, amelyet felállítottam? – kérdezte tőlük a király – Készek vagytok-e most leborulni és hódolni a szobor előtt, amelyet csináltattam? Mert ha nem hódoltok, azon nyomban bedobnak benneteket az izzó tüzes kemencébe. És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket?

A három barát azonban tudta, hogy helyesen cselekedett. Ezért bátran így válaszoltak a királynak:

– Ó, Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó, király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!

Ekkor Nebukadneccart úgy elöntötte a harag, hogy még az arca is eltorzult. Meghagyta, hogy hétszerte jobban fűtsék be a kemencét, mint ahogyan be szokták fűteni.

Be is fűtötték, olyan nagyon, hogy még azok is megégtek, akik a kemence mellett álltak. De a három barátot hiába dobták be a forró kemencébe! Semmi bajuk sem esett. Sőt, valami igen különösét vettek észre az emberek. Nem három, hanem négy alak látszott a tűzben!

– Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? – kérdezte a király udvari embereitől.

– De igen ó, király! – válaszolták.

– Én mégis négy férfit látok. És szabadon járkálnak a tűzben! Nincs rajtuk semmi sérülés.

A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten...

A király gyorsan odafutott a kemencéhez, és előhívta őket. De amikor Sadrak, Mésak és Abéd-Negó kilépett a kemencéből, már nemcsak a király csodálkozott, hanem mindenki, aki csak ott volt. Isten megóvta őket, még csak a ruhájuk és a hajuk szála sem perzselődött meg! Mindenki láthatta ebből, hogy ki az igazi Isten.

– Áldott legyen Sadrak, Mésak és Abéd-Negó Istene, mert elküldte az angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak – mondta Nebukadneccar. Még a király parancsát is megszegették, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük. Mert nincs más isten, aki így meg tud szabadítani.

A három barát ezután újra a király szolgálatába állt, de már szabadon imádkozhattak Istenükhöz.

Jézus születésének története Lukács evangélium 2: 1-39. 6. és 8. osztály

Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó.

Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt.

És történt, hogy amíg ott voltak, eljött születésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk.

Az angyal pedig ezt mondta nekik:

„Ne féljeteK, mert íme, nagy örömet hirdetek nekteK, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nekteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.”

És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták:

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott.”

Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket.

Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik.

Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta.

A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.

Az irgalmas samaritánus története - Lukács evangéliuma 10:25-37 6. és 8.osztály

Ekkor felállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?

Ő pedig ezt mondta neki:

- Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?

Ő pedig így válaszolt:

- „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.”

Jézus ezt mondta neki:

- Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.

Ő viszont igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól:

-De ki a felebarátom?

Válaszul Jézus ezt mondta neki:

- Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek. Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé, de amikor meglátta, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, de amikor meglátta, ő is elkerülte. Egy arra utazó samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta, odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Azután feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és gondját viselte. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnek, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?

Ő így felelt:

- Az, aki irgalmas volt hozzá.

Jézus erre ezt mondta neki:

- Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj!

A bűneset - I. Mózes 3. (Teremtés könyve 3.) 8. osztály

A kígyó pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól:

- Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehetek?

Az asszony így felelt a kígyónak:

-A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén áll, mondta Isten: Ne egyetek abból, ne is érintsétek, hogy meg ne haljatok!

A kígyó erre így felelt az asszonynak:

-Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz.

Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak.

Amikor aztán meghallották az Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor sétált a kertben, az ember és a felesége elrejtőzött az Úristen elől a kert fái között.

De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte:

- Hol vagy?

Az ember így felelt:

- Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert meztelen vagyok, és ezért elrejtőztem.

Az Isten erre azt kérdezte:

- Ki mondta meg neked, hogy meztelen vagy? Talán ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél?

Az ember így felelt:

-Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, ezért ettem.

Akkor az Úristen ezt kérdezte az asszonytól:

-Mit tettél?

Az asszony így felelt:

-A kígyó szedett rá, ezért ettem.

Akkor ezt mondta az Úristen a kígyónak:

- Mivel ezt tetted, átkozott légy minden jószág és minden vadállat között: hasadon járj, és port egyél egész életedben! Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.

Az asszonynak ezt mondta:

-Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szüled gyermeked. Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad.

Az embernek pedig ezt mondta:

-Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben!

Tövist és bogáncsot hajtson neked, és a mező növényét egyed! Arcod verejtékével egyed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél! Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!

Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek.

Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket.

Azután ezt mondta az Úristen: Íme, az ember olyan lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ki ne nyújthassa kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyen, és örökké éljen, kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett.

Jézus megkísértése - Lukács evangéliuma 4: 1-13 8. osztály

Jézus Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélek indítására a pusztában tartózkodott negyven napon át, miközben kísértette az ördög. Nem evett semmit azokban a napokban, de azok elmúltával megéhezett. Az ördög pedig így szólt hozzá: -Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.

Jézus így válaszolt neki:

-Meg van írva, hogy „nem csak kenyérrel él az ember”.

Ezután felvitte őt az ördög, megmutatta neki a földkerekség minden országát egy szempillantás alatt, és ezt mondta neki:

-Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom. Ha tehát leborulsz előttem, tied lesz mindez.

Jézus így válaszolt neki:

-Meg van írva: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.”

Ezután elvitte őt az ördög Jeruzsálembe, a templom párkányára állította, és ezt mondta neki:

- Ha Isten Fia vagy, vedd le innen magad, mert meg van írva: „Megparancsolja angyalainak, hogy őrizzenek téged, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.”

-Jézus így válaszolt neki: Megmondatott: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.”

Amikor mindezek a kísértések véget értek, eltávozott tőle az ördög egy időre.